

[Lenger]

ter vores opfattelse til, at det bliver mere attraktivt at spekulere i, hvornår restskatten skal betales, selv om det naturligvis er en spekulation i det små, det skal erkendes.

Hvad angår udligningsmulighederne mellem ægtefællerne indbyrdes, så opfatter vi den ændring, der sker, som ganske tilforladelig, men vi tror ikke på, at den får den store betydning.

Thoft (SF):

Det egentlige problem i dette forslag er, at loven om ægtefællebeskatning har været alt for dårligt forberedt.

Jeg synes på sin vis, at ministeren forsøger at vildlede folketinget, når han siger, at det, det hele drejer sig om, er, at ægtefællerne skal undgå at få et rentetillæg til restskatten. Det er jo ikke det, det drejer sig om. Det, der er det egentlige problem, er, at hvis folk fordeles fradragene, sådan som de skal ifølge loven, og ikke samtidig har været forskudsregistreret med denne fordeling, det sker jo i masser af tilfælde, så får konen, det er jo typisk konen, et meget stort – jeg må ikke sige allerhelvedes, undskyld – beløb tilbage, mens manden får en vældig restskat. Den restskat får skattevæsenet selvfølgelig store problemer med at indkradse, for på det tidspunkt er pengene brugt.

Det er igen et eksempel på, at ægtefællebeskatningen, som den er lavet, ikke løser de egentlige problemer, fordi man ikke, som SF foreslog det, fik kombineret det med en egentlig skattereform.

Den næste del af forslaget, at man kan udskyde frivillig indbetaling af restskat indtil 1. juni, er en vældig fordel for erhvervslivet, som selvfølgelig vil lade sig forskudsregistrere alt for lavt, hvad også hr. Lenger gjorde opmærksom på. Man har et rentefrit lån i halvandet år, og man skulle da være godt tosset, hvis ikke man gjorde brug af noget sådant.

Til sidst vil jeg sige, at vi kender jo godt skatteministerens bankende hjerte for erhvervslivet, men der er vel ingen grund til at yde erhvervslivet endnu større tilskud end de tilskud, man allerede yder. Jeg kan allerede nu sige, at vi i udvalget vil spørge om, hvor stor denne frivillige indbetaling er. Jeg har i adskillige år været på posthuset den 15. marts og set, hvordan erhvervslivet indbeta-

ler meget store beløb. Det må være store beløb, der på den måde skubbes fra et skatteår til et andet skatteår, og jeg tror ligesom fru Ruth Olsen, at dette forslag vil vise sig at medføre et stort provenutab på den måde, at folk skubber indbetalingen til staten et år.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg skal gøre hr. Thoft opmærksom på, at ifølge forretningsordenen skal vi alle hjælpes ad med en ordentlig sprogbrug herinde. Det nytter ikke noget at omgå denne bestemmelse ved at sige tingene først og så bagefter sige, man ikke må sige disse ting.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Det er jo rigtigt, at der er tradition for, at vi ved skattelovsforslag kommer vidt omkring, og når man ser dette forslag igennem, må jeg da erkende, at det vedrører mange forskellige emner, hvad naturligvis først og fremmest skyldes, at kildeskatteloven indeholder mange emner.

Jeg takker i det omfang, jeg har fået støtte til lovforslaget, og vil gerne lige besvare nogle af de spørgsmål, der er blevet rejst.

Hr. Bakholt rejste spørgsmålet, hvorfor fristforlængelsen, som vi har i forslagens § 1, nr. 2, er 2½ måned, fra 15. marts til 1. juni. Til det vil jeg gerne sige, at for skatteyderne er det naturligvis en fordel. Det har hidtil været således, at den 15. marts har været meget snært op ad selvangivelsens indsendelse. Mange har ikke haft deres regnskaber i orden den 15. marts og har derfor ikke kunnet benytte sig af den adgang, loven gav dem, til at indbetale et eksakt beløb inden 15. marts. Det har man nogle gange gjort på den måde, at man har udarbejdet 2 regnskaber: en skitse inden 15. marts og bagefter et endeligt regnskab. Det er en byrde, som i og for sig ikke er rimelig. Det er en fordel for skatteyderne, at de får lidt nemmere ved at ramme præcist.

Så kan man spørge: hvorfor er datoen den 1. juni? Ja, det kunne sådan set have været en hvilken som helst anden dato, men vi kan administrativt klare, at pengene bliver indbetalt den 1. juni. Så har vi af hensyn til skatteyderne givet den længst mulige frist, som ikke giver os administrative problemer.

Ser vi det fra statens side – det er jo også vigtigt – så må vi sige, at for staten er det en